

PETER MAY

ČERNÉ SVĚTLO

AKTA ENZO III

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

Španělsko, červenec 1970

S tou mladou ženou se střetly pohledem už předchozího dne. U bazénu. Klučík měl rozmrzelou náladu a byl pevně odhodlaný vzdorovat své matce, i když ještě sotva stál na nohou. Ale na tom nesešlo. Už se rozhodla. On byl ten pravý.

Matka se nuceně usmála. „Je hladový. To pak vždycky má špatnou náladu. Jeho bratr je totéž v bledě modrém.“

„Každý je trochu bručoun, když se potřebuje najíst,“ odpověděla jí skoro na jeho obranu. Jako by s ním už teď soucítila. Jeho matka si bude tento rozhovor pamatovat po zbytek života a už nikdy jí to nepřestane vrtat hlavou.

To bylo v poledne a na sytě tyrkysové, sluncem naleštěné zátoce se odrážely bílé domy s červenou střechou semknuté kolem kostela.

Teď, pouhé dvě hodiny po západu slunce, viděla ve zpětném zrcátku, jak se po její zrcadlové hladině mezi temnými kopci rozlévá měsíční světlo, dokud jí Středozemní moře nezmezilo z dohledu. Včerejší klidné očekávání vystřídal strach hraničící s panikou. Všude byla krev, lepkavá a tmavá. Na rukou, na volantu. Okamžik nepozornosti, čerstvě ustřižený nehet ostrý jako břitva. Rozespalá ruka, která se jí natáhla ke krku a otřela se jí o tvář.

Ve světle restaurace viděla z potměné terasy za bazénem jeho rodiče. Víno a veselí. Zašeptaná slova na uklidněnou si mohla odpustit. Dávno spal. Jeho zakrvácený medvídek zůstal ležet na podlaze pokoje tam, kam upadl.

Silnice klesala ostrými serpentínami do tmy borovicového lesa. Uzlovaté kořeny si v kamenech prastarých teras hledaly skuliny, kudy se prodrat na svět, a rozložitě koruny stromů podobné oblakům zastiňovaly oslňující měsíc.

Ve zpětném zrcátku se jí vzdalovala světa Llançy a silnice se pachtila na sever po nesčetných výběžcích pevniny, z nichž jen tu a tam zahlédla moře, pod ní potom osvětlený železniční uzel, masivní jeřáb rozkročený přes sbíhající se koleje v Portbou. Změna měřítka, než překročí neviditelnou čáru, za níž se vše změní. Jazyk. Kultura. Budoucnost. Minulost.

K francouzské hranici se přijíždělo táhlým stoupáním ven z města. Tohoto okamžiku se děsila nejvíc. Na španělské straně bylo pusto. V kabině celníků se svítilo, ale nikde nikdo. U francouzské mýtné stanice byla spuštěná závora. Zastavila a zpoza stolu k ní posuvným okénkem vzhlédl ospalý imigrační úředník. Zakrvácenými prsty vytáhla pas. Co mu řekne? Kdyby mu ukázala své doklady, určitě by si na ni vzpomněl, až bude vyhlášeno pátrání. Ale on se ani nepodíval. Jen zvedl závora a mávnutím jí naznačil, ať pokračuje. Neviděl krev na jejím dokladu, neprohlédl si její obličej ani si nevšiml malého chlapce, který spal v sedačce na zadním sedadle.

Projela. Dokázala to. Teď už před ní ležela jen budoucnost.

O hodinu a půl později projela po úzké silnici pod pnoucími se liánami se zářivými květy, dosud zahalenými stíny noci kolem brány výcvikové pevnosti, a zaparkovala u kamenného domku na okraji útesů. Byla doma. S dítětem. A netušila, že příštích šestnáct let bude vychovávat zabijáka.

PRVNÍ ČÁST

1 kapitola

Paříž, únor 1992

Yves z okna pozoroval bulvár, kde v mrazivém pařížském ránu zkameněla doprava. Kolona se táhla až za další semafovy. Skoro cítil, jak k němu jako jedovaté plyny z kouřících výfuků stoupá frustrace uvězněných řidičů. Městský vzduch mu nedělal dobře. Nejvyšší čas změnit prostředí.

Monotónní, opakující se zvuk z přístroje u jeho ucha přerušil mužský hlas. „Prosím?“

„*Salut*. To jsem já.“

„Aha.“ Mužův hlas zněl napjatě.

Yves byl klidný, uvolněný. Každou slabiku vyslovoval s ležérní sebejistotou vojáka, který pálí z automatické zbraně do neozbrojeného člověka. „Omlouvám se, že jsem nezavolał včera. Byl jsem v zahraničí.“ Nevěděl pořádně, proč cítí potřebu to rozvinout. Připadalo mu to tak nenucenější. Konverzační. „V Portsmouthu. V Anglii. Služebně.“

„Proč mě to má zajímat?“ V hlase druhého muže teď zaznívalo zřetelné podráždění.

„Jen jsem si říkal, že ses třeba divil, proč jsem nezavolał.“

„Tak mi voláte teď.“

„Chtěl jsem navrhnout zítra odpoledne. Ve tři. Kdyby ti to vyhovovalo.“

„Kde?“

„U tebe.“

Yves v zaváhání druhého vycítil nevyslovené obavy.

„Víte, že mám radši veřejnější místa.“

„Tak poslouchej, kamaráde, potřebujeme si promluvit.“ Pokud se v nucené důvěrnosti toho oslovení skrývala výhrůžka, unikla pozornosti. Ve sluchátku se ozval povzdech.

„Víte, kde bydlím?“

„Samozřejmě.“

„Tak ve tři.“

„Fajn.“ Yves zasunul anténu mobilního telefonu a viděl, že se auta nepohnula ani o centimetr.

Lambert bydlel ve druhém patře nedávno zrekonstruovaného domu ve třináctém obvodu. Nově nainstalovaný elektronický zámek měl nahradit domovníka a snížit tak provozní náklady. Což znamenalo, že o jeho příchodu nebude vědět nikdo jiný než Lambert. A nikdo také nebude vědět, kdy odešel. Ani Lambert ne.

„To jsem já.“ Když Yves nemusel, nikdy se nepředstavoval jménem.

Zámek zabzučel a Yves strčil do dveří.

Lambert čekal na podestě. Za zády měl dokořán otevřené dveře do bytu. Byl to zvláštní mladík. Nepřirozeně bleďý s řídkými vlasy zastřiženými na kratičké chmýří. Ve vyzáblém obličejí měl tmavé kruhy pod ještě tmavšíma očima. Kostnatými prsty vlašně stiskl Yvesovu ruku v rukavici. „Pojďte dál.“ Vyhlédl na schodiště, jako by se bál, že je někdo pozoruje.

Arkýřová okna v salonu byla orientovaná do parku, což potvrdilo Yvesův předpoklad, že do pokoje nikdo nevidí. Prošoupaná pohovka a křesla už měly nejlepší za sebou a svůj laciný vzhled ukrývaly pod barevnými přehozy s třásněmi. Z otevřených dveří kuchyně se k Yvesovi linul pach česneku a odstáté

kávy. A celý byt byl nasáklý cigaretovým kouřem. Yves cítil, jak ho škrábe v krku, a když si Lambert vytáhl z balíčku novou cigaretu, řekl: „Nedělej to.“

Lambert se zarazil s cigaretou na půl cesty k ústům a ost-
ražitě na návštěvníka pohlédl. Pak neochotně vklepl cigaretu
zpátky do krabičky. „Kafe?“

„Proč ne.“

Lambert zmizel v kuchyni. Yves zůstal sedět na okraji po-
hovky a pozoroval částečky prachu visící v paprscích neduži-
vého zimního slunce pronikajících oknem. Když namáhavě
nasával kyslík a pak ho staženými plicemi znovu vydechoval,
slyšel svůj vlastní dech. Modré oči ho nejdřív začaly pálit, pak
se rozslzely. Bylo na něm vidět, jak znervózněl.

Lambert se vrátil se dvěma šálky černé kávy a postavil je
na stůl. Yves se předklonil, hodil si do nápoje kostku cukru
a dloubal do ní lžičkou, dokud se nerozpustila.

„Neodložíte si kabát?“ Lambert seděl v křesle naproti němu
s očima upřenýma na svého hosta a sledoval, jak zvedá šálek
k ústům.

„Nezdržím se.“

Lambertův pohled sjel k jeho rukám. „Ale rukavice si snad
sundat můžete?“

„Mám lupénku,“ vysvětloval Yves. „Na rukou. Když se mi to
vyrazí, musím si je mazat. Chráním si je rukavicema.“ Usrkl
kávy. Byla hořká a odporná. Zalitoval, že nabídku neodmítl.
Jen se tím vše oddalovalo.

„Tak o čem si musíme promluvit?“ Lambert vypadal, že už
by to měl nejradyji za sebou.

Ale Yves ho neposlouchal. Tlak v hrudníku zesílil, jako
by vězel ve svěráku, a plíce odmítaly vydat vyčerpaný vzduch.
Hrdlo mu otékalo, v krčních tepnách cítil zrychlený pulz a ze
zarudlých očí mu tryskaly slzy. Káva vyšpláchla z šálku, který
se pokusil postavit zpátky na stůl. Téměř současně se spustilo

kýchání a kašel. Ústa měl dokořán otevřená, oči vytřeštěné. Zachvátila ho panika. Ruka vylétla před obličej — slušné vychování, které mu v dětství vstúpila nesmlouvavá matka. *Dávej si ruku před pusou, když kašleš! Kašlem a kýcháním se šíří bacily!* Na okamžik ho napadlo, že Lambert ví, proč přišel, a hodil mu něco do kávy. Ale příznaky znal až příliš dobře.

Teď už málem nedokázal dýchat. Rozmazaně viděl, jak Lambert vstává. „Jste v pořádku? Co je to s vámi?“ ptal se vyděšeně.

Yves nasál vzduch a opět ho vytačil z plic. „Máš... doma zvíře?“

Lambert zaraženě zavrtěl hlavou. „Ovšem že ne. Proboha, co je vám?“

Yves se vrávoravě postavil a Lambert mu přispěchal kolem stolku na pomoc, aby neupadl. Bylo to teď, nebo nikdy. Yves ho chytil za vztažené vyzáblé ruce a vrhl se na něj. Lambert zaskočeně zalapal po dechu. Zakopli o konferenční stolek a zřítili se na zem. Lambert vyhekl. Yves ležel na něm, ale skoro nic neviděl. Z úst a nosu vyletovaly spršky slin a hlenu, jak jeho organismus bojoval s toxiny, jimiž na jeho dýchací cesty útočil jeho vlastní imunitní systém.

Lambert pod ním křičel a máchal rukama. Yves rukou v rukavici nahmatal mladíkův obličej, pak krk. Stiskl. Síly ho však opouštěly, a tak ho pustil a hmátl po hlavě. Ucítíl ve tváři Lambertův štekavý dech. Pak Yvesovy ruce zaujaly nacvičený chvat — jednou dlaní s roztaženými prsty mu zakryl obličej, druhou si přidržel mladíkův zátylek. A nakonec to navzdory všemu šlo hladce. Prudce škulbl. Uslyšel lupnutí vykloubeného obratle a téměř cítil, jak ostrá hrana kosti vyrvané z chrupavky projela míchou. Lambertovo tělo ochablo. Yves se odvalil, zůstal ležet a snažil se popadnout dech. Kdyby teď ztratil vědomí, hrozilo, že se už nikdy neprobudí. Tak těžký záchvat ještě neměl.

S nadlidským úsilím se zvedl na všechny čtyři. Prohledal kapsy kabátu a zoufalými prsty sevřel lahvičku léků.

Neměl ponětí, jak se mu podařilo dostat do kuchyně ani jak dokázal protlačit tablety napučeným hrdlem, které se už téměř zavřelo. Uslyšel tříštění skla, jak mu sklenice vyklouzla do dřezu, a zachřestění rozsypaných léků na podlaze. Ale na ničem z toho nezáleželo. Pokud odsud okamžitě nezmizí, bude stejně mrtvý jako muž, kterého sem přišel zabít.

Štrasburk, listopad 2008

Na okno jako něžné prsty bubnoval mokrý sníh, který okamžitě tál a stékal jako slzy přicházející zimy.

Kirsty nervózně vyhlížela z posledního patra starého domu. Bydlela tu už šest měsíců a majetek nashromážděný za jejího kočovného života se do jednoho pokojíku s kuchyňkou vešel víc než pohodlně. Obývala jednu z dvanácti garsonek v činžovním domě ze začátku dvacátého století, který tu údajně postavil nějaký bohatý německý průmyslník.

Štrasburk bylo město, které si nebylo jisté samo sebou. Ani francouzské, ani německé. Dávni nepřátelé se o něj přeli celá staletí, až se nakonec rozhodlo být evropské; beztvary pojem bez jakéhokoli pocitu společné kultury či identity. Obyvatelé sice mluvili francouzsky, ale vše prostupoval německý vliv a usídlení Evropského parlamentu v severní části města přivedlo zástupy politiků a úředníků hovořících všemi možnými jazyky od polštiny po portugalsčinu, od estonštiny po italštinu.

Což, konstatovala Kirsty v duchu, bylo jen dobře. Protože bez nich by byla bez práce. Pohlédla na hodinky a nervózně ji bodlo u srdce. Jestli do několika minut nepřijede taxík, bude si muset hledat nové místo.

Proklínala počasí. A své rozhodnutí nejet na kole jako jiný. Do parlamentu jí tak cesta přes park l'Orangerie a bohatě

zarostlými uličkami předměstí podél řeky zabrala každý den dvacet minut. Jenže v tlumočnických kabinách trůnicích nad půlkruhovou diskusní arénou na oblečení nezáleželo. Dnes ano. Dnes bude vystavena očím novinářů s jejich fotoaparáty, mikrofony a otázkami. Bude sedět po pravici muže, jemuž se co do finančního i politického vlivu v Evropské unii málokdo vyrovná. Bude jeho ušima a jeho hlasem a musí vypadat skvěle.

Z ulice se ozvalo zatroubení. Srdce jí poskočilo. Konečně! Popadla kabát a kabelku a rozběhla se po schodech dolů. Otevřela dveře na rue Bernegger a nejprve rozevřela deštník, aby pod něj ukryla svůj nákladný účes a pečlivý make-up. Dosedla na zadní sedadlo taxíku a vytřepala mokrý sníh na ulici.

„Jedete pozdě,“ nedokázala zakrýt podráždění.

Řidič pokrčil rameny. „Provoz je potvora. Kdy tam potřebujete být?“

„V devět.“ Slyšela, jak se úlekem nadechl.

„To je skoro bez šance, mademoiselle. Přes oba mosty to stojí.“

Udělal se jí špatně od žaludku. Stával se z toho zlý sen. „A nemohl byste to vzít přes centrum a pak zpátky na avenue de la Paix?“

„Střed města není o moc lepší. Jediný, co jede, jsou tramvaje.“

Vzdychla si bezmocným vztekem. „Je nesmírně důležité, abych tam do devíti byla.“ Kdyby jela do parlamentu, mohli jednoduše vyrazit po quai de l'Orangerie. Ale tisková konference se konala v Palais des Congrès, velkém konferenčním centru na severní straně place de Bordeaux. A aby se k němu dostali, potřebovali přejet dva z myriád kanálů, které město vnitřně rozdělávaly.

Seděla na zadním sedadle celá ztuhlá nervozitou a okny potřísněnými deštěm se sněhem sledovala šmouhy ulic plných

spadaného listí. Ze začátku byla cesta volná a Kirstyino napětí začalo polevovat. Když se však přiblížili k mostu spojujícímu bulvár de la Dordogne a bulvár Jacques Preiss, doprava se úplně zastavila. Viděla, že déšť přechází ve sněžení.

Zhluboka se nadechla a cítila, jak se jí dech chvěje v krku. Nebyla naděje, že by to stihla. Přijala tuto týdenní zakázku v naději, že by to mohlo vést k lepší budoucnosti. Příhodně vyplnila mezeru po skončení roční zkušební lhůty u Evropského parlamentu a před začátkem nové dvouleté smlouvy za plný plat. Zanedlouho ji čekaly proslulé zkoušky, a pokud jimi projde, stane se profesionální tlumočnicí pro Evropskou unii. Ta vyhlídka před ní ležela jako rozsudek vězení. Pokud dokázal život nabídnout něco lepšího, měla teď v úmyslu zjistit co.

Proto když se objevila příležitost, aby pro Itala pracovala, skočila po ní. Byl výkonným ředitelem významné automobilky, ale většina příjmů společnosti plynula ze systémů navádění raket a protiletectvé obrany a parlament teď hrozil, že neschválí souhlas Rady ministrů k výrobě protipěchotních min a tříštivých bomb. Jenže na rozdíl od Rady ministrů, kde stačilo schválení většinou hlasů, se musel parlament vyjádřit jednohlasně, aby rozhodnutí zvrátil. Což se stávalo zřídka. Zdálo se však, že by v této ošemetné a kontroverzní otázce nášlapných min a tříštivých bomb mohli europoslanci projednou hlasovat jednotně.

Ital přijel proti takovému rozhodnutí lobbovat a zatlačit na italské poslance, jejichž voliči by v případě zrušené zakázky mohli přijít o práci. Angažoval Kirsty jako svou tlumočnici a jako atraktivní a přijatelnou tvář své kampaně. Plně si to uvědomila až na informační schůzce předchozího dne v hotelu, kdy ani veškerý jeho úlisný šarm nedokázal zakrýt jeho skutečné úmysly. Smlouvu však už podepsala a byla odhodlaná obstát. Koneckonců, říkala si, je jen poslem a samotné poselství nemá jak ovlivnit.